

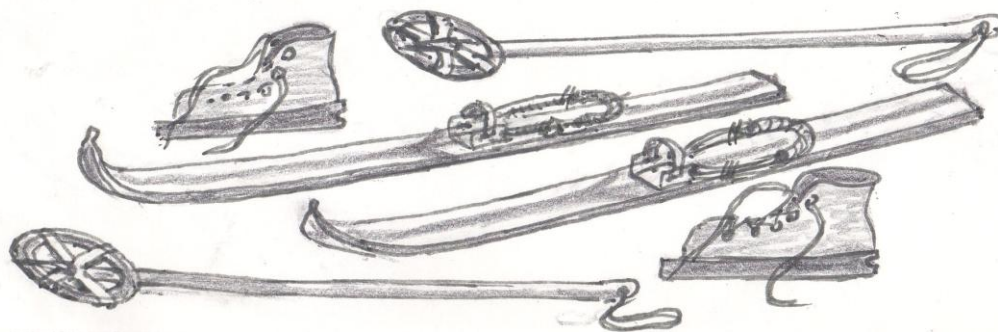
Moje sportovní počiny.

Jako malá jsem byla velmi živé děvče a velmi ohebná. Chodila jsem do rytmiky a dva roky do umělecké gymnastiky. Už nevím, proč jsem skončila tak záhy. Líbilo se mi to, i když jsem se na sebe nedokázala podívat v zrcadle. Mamka na dresy neměla peníze. Proto pro mne šila z velkých triček bodyčko, které jsem nechtěla nosit. Při jelením skoku byl šev mezi nohama moc vidět.

Také byla práce se z něho rychle dostat, když jste potřebovaly na malou. A v zrcadlech jsem vypadala nejhůř ze všech dětí. Patentky na rameni trčely a vůbec, trikot byl hnusný. Hlavně ten žlutý. Jak jsem brala rozum během roku, chodila jsem mimo, a do gymnastiky se mi nechtělo. Vydržela jsem u toho pouze tři roky.

Lyže.

Jedny vánoce jsme dostaly se sestrou lyže a celé vybavení na ně. Taťka pocházel ze Slovenska od Vrútek a na horách byli bratři stále. Tak s tátou jsme na lyže chodili na kopec k trati. Mně to celkem šlo, sestra na lyže nechtěla vstoupit. Naši nevybrali ten správný čas, kdy ji to naučit. Bála se kluků, kteří na nás, co to ještě neumíme, nebrali žádné ohledy a vráželi do nás. Dole na nás čekal taťka a dobržďoval nás před nebezpečím sjetí do potoka, který nezamrzal ani v kruté zimě. Na lyžáku jsem moc nezazářila, byla jsem v druhém družstvu. Ale nebylo to ono. To elegantní ježdění, jak jsem se závistí viděla u spolužáků. Do dospělosti mi ty lyže nevydržely. Už jako dospělá jsem ještě několikrát byla na zájezdě s taťkou ve Vrátné dolině. Moc se mi z kopce nechtělo sjíždět. Raději jsem to brala pěšky. Ty sebevrahy na sjezdovce jsem míjela s velkou opatrností a s očima na stopkách dávala pozor, abych se některému z nich nepletla do cesty. Snad pud sebezáchovy. Jedenkrát se mi podařilo sjet ten kopec na sáních záchranářů, kteří měli za to, že mám něco s kolenem. Já jsem jim neřekla, že jsem v pořádku. Cestu dolů jsem si užila.

Brusle.

Ty první jsme dostaly se sestrou ještě jako úplně malé. Byly na kličku a nasazovaly se na každou botu, která se nebránila. Než nám tatínci udělali kluziště, jezdili jsme na nich po cestě z kopce dolů. Uježděný sníh autobusy a auty, pokud nebyl posypán popelem, bylo to nejlepší, co se nabízelo, než bude takový mráz, že nám zamrznou rybníky v okolí města. Ale bruslení z kopce, pokud se to tak dá nazvat, to byla jiná. Musel se vyhmátnout čas, kdy nepojede autobusový spoj a honem se rozeběhnout na okraji silnice a pak středem jsme sjížděli až dolů do zatáčky. Dala jsem si tu práci a po změření v mapě je to plných 500m. Na rybníkách to bylo lepší. Jen jsem se bála prasknutí ledu, že se utopíme všichni, kolik nás tam bylo.

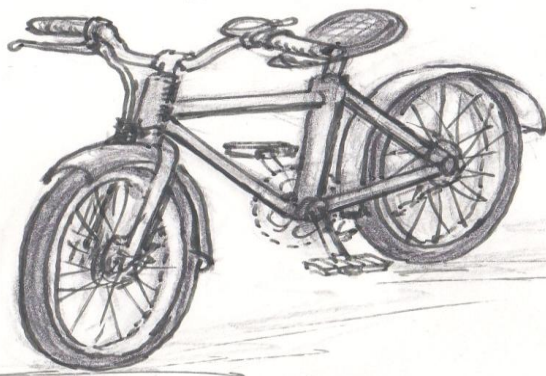

Později jsem pod vánočním stromečkem našla brusle s bílými botami. A také peněženku s příslibem pravidelného přísunu korunek, abych měla na vstupy do nového zimního stadionu. Tak to mi vydrželo do dospělosti.

Chodila jsem na brusle i s manželem.

Kolo.

Moje první kolo jsem dostala jako osmiletá. Dal mi ho strýc Alex, bratr otce. Byli jsme u nich v Opavě na návštěvě. Já jsem se nudila. A to hodně. Ani jsem při focení nechtěla udělat hezký obličej. Strýce napadlo, že mají ve sklepě starší kolo po neteři, která tam trávila prázdniny rok co rok a bylo jí už malé. Strýc mi kolo vynesl ze sklepa a já se za dopoledne naučila na něm jezdit. Mně bylo trochu velké, ale to vůbec nevadilo. Jela jsem Holubí

ulicí na jeden konec, tam z něj seskočila, kolo velkým obloukem otočila do protisměru, nasedla a jela ulicí na druhý konec. Mockrát jsem z něj spadla, kolena odřená, tepláky

nadranc. Nic nevadí. Budu umět jezdit na kole! Návštěva u tety skončila a my jeli domů vlakem. Celou cestu jsem byla zamlklá, a v duchu si opakovala úkony a pravidla jízdy na kole. Za týden mi tatka při příchodu z práce oznámil, že s ním musím na nádraží. Nic jsem neřekla, neprotestovala, ale správně jsem vytušila, že bude kolo. Muselo z Opavy tak jako my vlakem. V ohradě zamčené na kladku jsem ho hned uviděla. Na zpáteční cestě jsem si ho vedla vedle sebe a tetelila jsem se blahem. Další, lepší, nové, červené, lesklé a lehké kolo jsem dostala, jako šestnáctiletá. Jako studentka druhého ročníku střední školy jsem byla přidělena na praxi na druhém konci města asi 3 km od domu. Nic tam nejezdilo a našim se mne zželelo. Šlapalo se na něm jedna báseň. Vydrželo mi pouze jeden rok. Můj bráška kolo měl, ale stejně staré, jako byl sám. Moc se mu líbilo jezdit na mém. Denně škemral, ať mu ho půjčím. Pokud to šlo, svolení dostal. Byl květen a mamka ve volných dnech využila celé rodiny k domácím pracem. Já s ní prala velké prádlo v domovní prádelně, co se vyprat dalo a co neuniklo mamčinému zraku. Táta musel drátkovat parkety, které nebyly pokryté nepřenositelným nábytkem. Koberce byly sneseny na klepáč. Ty bude mamka klepat poté, co uschne prádlo a já ho budu mandlovat. Okna myje sestra, čekají ji ještě schody a velký úklid před domem. Po přestávce na oběd musím ještě napastovat parkety a tatka je vyleští. Tu si mamka vzpomněla, že má málo pasty. Zaběhni za Říšou a ať sedne na kolo a zajede do drogerie pro půl kilovou pastu na parkety. Vyběhla jsem schody do druhého patra a vyřizovala bráškovu vzkaz. Tu se teprve přiznal, že mu kolo někdo ukradl. Kdy, kde, jak to, tys na kole neseděl, cos dělal, kde si byl ty? Vysypala jsem ze sebe najednou, ani jsem na odpovědi nečekala. To bylo zle. Bráška dostal nářez a bylo po generálním úklidu. Já s uřvaným bráškou šla na policii. Kolo jsme už ale nikdo z nás nové nedostali. A staronové nikdo z nás už nikdy neviděl.

Také plavat jsem se naučila sama. Sestra měla nějakýs škrálop a na žadonění, ať můžeme na koupaliště, já svolení dostala, sestra ne. Šla jsem tedy sama. Do batůžku mi mamka nabalila borůvkový koláč a ve sklenici od sodovky vodu se šťávou. Malou deku, ručník. Jednu korunu na autobus na cestu tam a zpět. Dvě koruny na vstup na koupaliště. Nic víc. Celý den jsem po krk ve vodě okukovala kluky, jak plavou a zkoušela jsem to znovu a znovu. Po svých jsem se vydala dál od břehu a tempa zkoušela provádět přesně a tak, abych po dvou, potom po třech a čtyřech tempech dosáhla na okraj bazénu. A najednou to šlo. Vydala jsem se tedy přeplavat bazén celý. Plavala jsem do hloubky a do cesty dobrým plavcům. Já jsem ještě neuměla zabočit, šlapat vodu a nic dalšího. Pouze styl prsa byla moje doména. Tak jsem dostala jednu za ucho a hned se kolem mne voda zbarvila do červena. Borec mi natrhl lalůček. Zpanikařila jsem, řvala jak na lesy, a nechala se zachránit plavčíkem. Po ošetření jsem ještě snědla celý koláč a napila se trochu vody a vydala se pěšky domů. Pěšky proto, abych mamce ušetřila 30 haléřů za cenu poloviční jízdenky v autobuse. Už po cestě se mne zmocňovaly mdloby a vyhledávala jsem stín, abych si trochu odpočinula. Domů jsem se dostráchna s horečkou 41°C a bylo mi děsně špatně. Mamka zalarmovala souseda ze sousedního domu, který jako jediný v ulici měl osobní vůz, a jeli se mnou na pohotovost. Úpal jako vyšitý. Celá rodina se jala kolem mne chodit po špičkách a poslouchali příkazy mamky a rad sousedů, jak mi ulevit a srazit tu strašnou horečku. Blouznila jsem do pozdních nočních hodin. Zabalit do mokrého prostěradla. Zabalit nohy do mokrého ručníku, namazat ruce a nohy slivovicí, sníst zavařený angrešt i se šťávou. Tento recept byl neúčinnější a po něm se mi udělalo dobře. Takže maminky, nic není lepšího, než zavařený angrešt a potom také chladit dlaně a šlapky alkoholem. Nemusí to být zaručeně domácí slivovice.

Ale plavat jsem nezapomněla!

Později na jedné dovolené mne tat'ka učil skákat šipky z okraje bazénu do vody. Bylo to na koupališti v Rožnově pod Radhoštěm. Kluci nás okukovali a někteří se učili spolu se mnou a někteří předváděli své umění a překáželi.

Byla jsem dobrá v tělocviku. Vytáhla jsem se pravidelně při cvičení na

kruzích, na hrazdě, na kladině, na bradlech o nestejně výši, na koberci jsem metala hvězdy, ukázkové kotmelce vpřed i vzad, stojky na hlavě, na rukou, salta. Nebála jsem se na trampolíně, jako moje spolužačky, dělat salta. Byla jsem nejlepší ve třídě ve šplhu jak na tyči, tak na provaze. Dokonce jsem v soutěži porazila i Františka, který šel na střední vojenskou školu. A to on musel opravdu umět, aby se na školu dostal. Ale skákat do výšky, nebo do dálky, běhat na čas, házet krikeťákem? To byl zádrhel. Učitelka mi chtěla pomoci, takže při skoku do výšky mi laťku dala asi do výšky 50 centimetrů. Skočila jsem. Spolužačky laťku zvedly na 60 centimetrů. Skočila jsem. Zvedly ji na 70 centimetrů. Skočila jsem, ale noha mi zapadla mezi dvě žíněny a já si na kotník dosedla. Výron a sádra na dva měsíce mne vyřadily z dalších muk. Potom jsem to už víckrát v životě nezkoušela. Takže, když někdo opěvuje atletiku, jen se útrpně na něj podívám a myslím si svoje. Nebudu nic z toho dělat, nooo!

Není lepší jezdit na sáních? Měli jsme v Krnově kamarády. V Ostravě si nezasáňkujete. Ale v Krnově ano. Tak jsme se nechali s manželem přemluvit a jeli jsme k nim v zimě. Potom to byl už napořád náš rituál. Jakmile napadlo dost sněhu, jeli jsme do Krnova na sánky. A co víc! Nejlepší sáňkovačka byla v noci. Bylo nás okolo deseti dospěláků. Vrátili jsme se do dětských let a řádili, jako malí. Druhý den jsme v tom mrazu šli na kopec a opékali maso na improvizovaném roštu. A jak nám chutnalo! Chlapi zapíjeli pečínku lavorovicí. No, jejich volba. Mně to nechutnalo. Já raději pivo.

Na tyto zimní radovánky ráda vzpomínám.

